

LUŽKOVICKÝ ZPRAVODAJ

INFORMAČNÍ MAGAZÍN OBYVATEL MÍSTNÍ ČÁSTI ZLÍN – LUŽKOVICE

ČÍSLO 7, ÚNOR 2010

www.luzkovice.cz

e-mail: szzl@seznam.cz

Vážení sousedé,

čas plyne jako voda, Vánoce jsou za námi a už tady máme v plném proudu rok 2010. Kéž je pro Vás všechny rokem úspěšným a radostným.

Často se ve sdružení zabýváme více povinnostmi jako je vyjadřování se k územnímu plánu, územním řízení či k jiným správním řízením, která se nás všech týkají. Ani jednání často nejsou jednoduchá a mnohdy Vás informujeme o závažných věcech. Chtěli bychom však, aby Lužkovice žily také zábavou tak, jak to za časů pamětníků bývalo zvykem.

Rádi bychom proto u nás oživilí některé lidové tradice, abychom se pobavili a stmelili coby „dědina“.

Abychom nemuseli čekat až do léta, kdy by mohla být pořádána nějaká akce venku, protože pro ty zimní jako jsou zábavy, bály či plesy, už léta nemáme sál. Jednou z tradic, ke které vlastně nic nepotřebujeme je **Masopustní neboli Fašankový průvod**. Stačí jen pár ochotných lidí, kteří věc zorganizují, vymaškarí se a dokáží si udělat legraci sami ze sebe. Projdou se dědinou a medvěd zatančí s hospodářkou, aby byl úrodný rok. Po vzoru Klečůvky, kde se touto akcí baví velcí i malí, pořádá SZZL ve spolupráci s hasičským sborem také v Lužkovicích první masopustní průvod, a to **v sobotu 13. února 2010 od 13 hodin. Sraz masek bude u stolářské dílny p. Jančíka**. Do kroku i k tanci s medvědem bude hrát živá hudba – Heligon Band. Nejdříve průvod projde Zádědinou, pak Hvozdenskou, návsí, k hřišti, na Tvrz. Snad stihneme do setmění obejít všechny... Pokud se chcete k průvodu připojit, budete vítáni. Fantazii masek se meze nekladou. I když masopustní průvod bývá ukončen taneční zábavou, my u nás budeme mít zatím jen průvod. Aspoň budeme moci doufat, že příště bude kde dělat i zábavu s pochováváním basy, jak tomu bývalo zvykem.

Tento zpravodaj je proto v dalším věnován hlavně popisu tradice masopustu a všemu co k němu patří. To, abyste věděli co dělat až k Vám přijde medvěd s veselou chasou.

Takže pojďme se pobavit i uprostřed zimy.

Doufáme, že se tradice ožíví a bude na co vzpomínat.

Za SZZL Evžen Babík, předseda

Kromě Masopustu se v tomto čísle dočtete také o tom, jaké požadavky na investice v tomto roce předalo SZZL členům komise místní části Lužkovice a jako vždy něco málo z naší historie.

Co je to MASOPUST neboli FAŠANK?

Masopust neboli **karnevalové období** bylo v minulosti období od Tří králů do Popeleční středy. Popeleční středou začíná postní období před Velikonocemi. Maškarní zábava, která probíhala zpravidla na masopustní úterý, tedy v úterý před Popeleční středou, byla vyvrcholením masopustu. Název karneval je synonymem masopustu (z italského carnevale,^[2] vlastně "maso pryč"). Dnes se jako masopust (nebo karneval) označuje zejména toto masopustní veselí (nářečně masopust, šibřinky, fašank, končiny, ostatky aj.).

Masopust, a zvláště několik posledních dní tohoto období, byl pro lidi v minulosti oficiálním svátkem hodování, během kterého bylo třeba se dosyta najíst. Pak následoval dlouhý čtyřicetidenní půst. V době masopustu se na královském dvoře konaly hostiny, ve městech tancovačky, na vesnici vepřové hody. Těm, kdo se slávy nezúčastnil, se posílala bohatá výslužka, kdysi na Moravě zvaná šperky a v Čechách zabijačka. Výslužka většinou obsahovala huspeninu, klobásy, jelítka, jitnice, ovar, škvarky.

Masopust končil v noci před Popeleční středou, kdy ponocný zatroubil na roh a rychtář všechny vyzval

k rozchodu. Druhý den (na Popeleční středu) naposledy se konzumovaly masné rohlíky s kávou nebo mlékem, dopoledne ještě byla povolena kořalka. Oběd však už byl přísně postní, což většinou bývala čočka s vajíčkem, sýr, chléb, vařená krupice, pečené brambory.

Počátky masopustu a masopustních obchůzek je třeba hledat v předkřesťanském kultu zimního slunovratu. Původně šlo o pohanské svátky - antické slavnosti, tzv. saturnálie, což je jeden z nejvýznamnějších a nejradostnějších svátků římského náboženství slavený na zimní slunovrat k počtu Saturnově. Karneval tedy souvisí patrně s předkřesťanskými oslavami obnovy přírody na začátku jara.

Jak se počítá datum Velikonoc, Škaredé středy a Masopustu?

V kalendáři se vyhledá, kdy je měsíc v úplňku poprvé po prvním jarním dnu (21. březen). Velikonoce potom ten rok začínají v pátek po takto vypočteném prvním jarním úplňku. Datum Popeleční středy se vypočte takto: od pondělka toho týdne, ve kterém jsou Velikonoce odečteme 40 dní a máme datum Popeleční středy. **Letos připadá Popeleční středa na 17. února 2010.** Masopust potom trvá ode dne po svátku Tří králů - tj. 6.ledna - až do úterý, které předchází Popeleční středě. Název Popeleční středa je od tzv. "udílení popelce". Popelce je popel ze starých ratolestí jehněd, posvěcený na Květnou neděli předešlého roku.

Masopust v Čechách

Nejstarší zmínka o masopustu slaveném v Čechách pochází z druhé poloviny třináctého století. Ač nemá příliš společného s liturgií, je plně podřízen církevnímu kalendáři. Kvůli nepravidelnému datu velikonočních svátků může připadnout na období od 1.února až do 7.března. Dříve se slavival v pondělí a v úterý před Popeleční středou.

Ve 20.století v důsledku vymezení pracovních dnů se masopustní obchůzky přesunuly na nejbližší předcházející sobotu a neděli. Fašank byl ukončením zimních zábav a také dokončováním prací hospodářského roku, jakož i přípravou na rok nový.

Typickou fašankovou obchůzkou je v Česku průvod masek. Chodí se od domu k domu, účastníci reje jsou hoštěni jídlem, pitím a obdarovávání penězi.

*Veselý je dům,
plný vína a slivovice
a neumlkne více
než basa udělá šrum ..*

Rej maškar a obřadní obchůzky byly původně vyhrazeny je pro svobodnou mužskou mládež a mladé ženaté muže, později se účastnili i další. To,

co vykoledovali, nakonec zpeněžili a utratili u taneční zábavy.

Každá maska mívala dříve svůj význam a funkci - to však během doby zcela ztrácelo smysl. Nejznámější fašankovou maskou byla maska medvěda, jemuž se přisuzovaly magické vlastnosti a to především plodnost, která mohla být přenesena na ženy i celé hospodářství. Při každé zastávce si s ním tedy hospodyně a děvčata musela zatancovat, odepřít mu tanec bylo nemyslitelné. Medvěda na provaze vodila jiná maska - medvěďák či žid. Další nezbytnou postavou byl biřic, který průvod vedl. Ženy se maskovaly za muže a muži za ženy - ti hlavně za nevěsty nebo za matky s dítětem. Masky představovaly zástupce různých profesí a někdy i konkrétní osoby. Masopustní maska byla často prostředkem výsměchu a kritiky některých lidských vlastností a neřestí. Většinou novějšího původu jsou naopak zvířecí masky, mezi nimiž nechyběl ani velbloud, slon či opice. Běžné byly i pohádkové postavy, masky démonické - smrt a anděl - ty patří k nejstarším typům masek. Jen málo fašanků se odehrává v krojích, karneval je především rej komických masek a převleků.

Při pomyšlení, že již zakrátko nastane dlouhý předvelikonoční půst, si každý dopřál dosytosti bujarého veselí, zpěvu, tance - a pochopitelně i jídla a pití. A tak se o masopustu většinou zabývalo prase. Mrazivé počasí bylo ideální a řezníci měli v tento čas plné ruce práce. Zabíjačka však probíhala jako ceremoniál, neboť byla spojena s různými žertovnými obřady, kdy byl například „provinilý vepřek“ souzen a hospodář mu z knihy předčítal ortel. Příbuzní a sousedi si pak navzájem posílali výslužku, aby ochutnali a porovnali, či jitrnice a další zabíjačkové dobroty jsou lepší.

Dříve se o masopustě slavivaly i jiné dny. Na svatého Blažeje (3.2.) se světíval chléb a chlapci sbírali po vsi dárky, na svatého Hatě se světívala voda a na svatou Dorotu (6.2.) se připomíná hra, ve které se této světici stínala zlatá korunka. I na svatého Řehoře (12.3.) obcházela především mládež a děti školou povinné stavení, aby si drobnými scénkami a zpěvem vykoledovala nějaké to přilepšení.

Poslední čtvrtek masopustní se nazýval tučný, nebo-li "tučák" a to prý po Máří Magdaléně, která na poslední čtvrtek masopustní slyšela Krista kázat a hned se na víru obrátila a postila se. V tento den se nejvíce hodovalo a pilo.

Nezbytnou součástí masopustního jídelníčku byly koblíhy smažené na másle, dříve i na bukvicovém oleji. Měly i svou obřadní úlohu, a to jako obětní jídlo, které hospodář vynášel do polí. Na stole nesměly chybět ani boží milosti, klobásy a slanina a především pálenka. A pokud byla třeskutá zima, karnevalovým maškaram přišla vhod i teplá zhřívance.

*„Tutěj nám nedali, tutěj nám dají,
komára zabil, slaninu mají.
Henkaj bore na komíně sedí kocúr na slanině.*

Běžte si ho sehnat a mě kus uřezat.

*Jak nám malý uřezáte, všechny prsty pořezáte,
jak nám velký uřezáte, do neba sa dostanete.“*

Obyčejů a zvyků vážících se na poslední masopustní dny bylo mnoho, každá vesnice, každý kraj byl něčím odlišný a měl svá specifika. Všude se ale toto období uzavíralo taneční zábavou, spojenou s „pochováním basy“. Jedná se o parodii na pohřeb zemřelého marnotratníka. Do necek, na desku nebo na prostřený stůl či máry se položila basa pokrytá plachtou. Následoval vlastní pohřební obřad s upozorněním na domnělé prohřešky basy v čase masopustních zábav a za tklivého nářku byla slavnostně vynesena ven ze sálu a „pohřbena“. Po tomto aktu čas nevázaného veselí definitivně skončil a nastal čas půstu. Sousedé si po půlnoci na rozloučenou zazpívali postní píseň a rozešli se domů.

*„Bud' zdráva, baso a odpočívaj v pokoji,
negde v kulturáku na zemi,
lež tam pěkně v klidu
neb půst nastává všemu lidu“
Tož gde s tů basů plácnem?
Tož na zem!
Tož dáme ju do jámy?
Tož bore nohami!
Tož amen!*

Pranostiky radí

- Na konci masopustu o "bláznivých dnech" (poslední 3 dny) se nemá nikdo ženit, jinak prý budou bláznit oba manželé.
- Závěr zimy tedy prožívali naši předkové často ve znamení zábav a bujarého veselí, neboť byla pověra, která říkala:
- Kdo v masopustě moc dělá, v létě to odleží.

A tak se pouze dokončovaly drobné práce z předešlého roku (draní peří, sprádání lnu, mlácení obilí), a všichni se už připravovali na blížící se jaro.

Očekávání Velikonoc

Masopust skončil a život se opět vrátil do klidných kolejí, jen v první postní den - ve Škaredou středu - se například na Vsetínsku po mši všichni ještě sešli v hospodě, kde si dali kořalku a pučálku (ve vodě máčený, vařený a posléze upražený hrách). Tančit ani zpívat se již nesmělo, neboť během půstu byla země samodruhá, odpočívala a stejně jako její hospodář se chystala na nový hospodářský rok, novou úrodu. Začínaly týdny předvelikonočního odříkání...

"Zhusta, chlapi, zhusta, konec masopusta, masopust sa krátí, víc sa nenavrátí."

Celá řada zvyků zůstává zaznamenána dnes již jen na stránkách kronik. Masopust v podobě, jak jej slavili naši předkové, se uchovává zlomkovitě a jen v určitých lokalitách.

Zdroj: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Masopust>

http://druidova.mysteria.cz/KELTSKY_ROK/MASOPUST.htm

Recepty na masopustní sladká jídla:

Masopustní koblihy

Suroviny:

400 g mouky polohrubé 200 g mouky hladké 8 ks žloutků 3 lžíce moučkového cukru 100 g másla 0,3 l mléka 42 g droždí 3 lžíce rumu sůl, marmeláda, olej

Postup:

Do vlažného mléka vsepeme lžící cukru, lžící mouky a rozdrobíme droždí. Necháme vzejít kvásek. Mouku smícháme se zbylým cukrem, špetkou soli, vzešlým kváskem a změkklým máslem, v němž jsme ušlehali žloutky.

Boží milosti

Suroviny:

250 g hladké mouky, 50 g tuku, 50 g cukru, 2 žloutky, 2 lžíce mléka, 2 lžíce vína (není nutné), až 200 g tuku na smažení, moučkový cukr smíchaný s vanilkovým a skořicovým cukrem na obalení

Postup:

Mouku prosejeme na vál, rozemneme do ní tuk, přidáme ostatní suroviny a zaděláme těsto měkčí než na nudle. Dobře je propracujeme, až se leskne a dělají se na něm puchýře. Rozválíme je na stéblo silně, vykrájíme rádlíkem čtverečky, obdélníčky a smažíme v rozpáleném tuku, po obou stranách do červena. Vybíráme je na místu a hned po obou stranách cukrujeme nebo v cukru obalíme.

Těsto důkladně propracujeme vařečkou, přikryjeme utěrkou a necháme asi hodinu vykynout. Pak jej na vále vyválíme asi na 1 cm silnou placku, vykrájíme kolečka, lžičkou nanese marmeládu, prázdným kolečkem přikryjeme, okraje stiskneme a přesahující těsto odkrojíme. Ještě chvíli necháme kynout.

Mezitím rozejdeme větší vrstvu tuku, aby v něm koblihy plavaly. Smažíme po obou stranách do zlatova. Usmažené koblihy pocukrujeme.

Návrh priorit pro rozvoj Lužkovic v r. 2010

Vážení občané,

počátkem ledna jsme obdrželi od tajemníka Komise místní části (KMČ) p. Františka Alberta žádost o předložení návrhu na čerpání částky přidělené místní části Lužkovice pro rok 2010 ve výši 730 tis. Kč na opravu a údržbu obecního majetku. Návrh SZLZL měla v termínu do 20.1.2010 projednat KMČ a výsledek svého rozhodnutí předat na OKP MMZ, kde budou připraveny podklady k dalšímu projednání a odsouhlasení Radou města.

SZLZL zaslalo tajemníkovi KMČ odpověď v níž uvedlo tyto návrhy:

1. zajistit opravy komunikací v obci, které jsou v dezolátním stavu,
2. zjistit podmínky, za kterých by byl možný pronájem bývalé hospody U Ptáčků za účelem zřízení místa pro kulturní a společenský život v Lužkovicích,
3. zajistit vybudování dětského hřiště v lokalitě Zádědina,
4. zajistit v prostoru točny trolejbusů na návsi vybudování nástupního místa a zastřešení,
5. zajistit vybudování monitorovacích míst za účelem sledování kvality životního prostředí občanů Lužkovic.

Současně jsme v tomto dopise požádali KMČ o sdělení nebo vysvětlení:

1. budoucí koncepce návsi s žádostí o informace a účast při tvorbě zadání pro řešení návsi a o oslovení občanů k veřejné diskuzi;
2. plánovaného rozvoje občanské vybavenosti Lužkovic s odkazem na platný územní plán, který definuje rozvoj obce v oblasti bydlení. Očekáváme ve stejné míře tomu odpovídající rozvoj občanské vybavenosti a navazujících inženýrských sítí a komunikací. Jaká občanská vybavenost bude v tomto roce nově vytvořena, a jak bude, nad rámec běžné údržby, zlepšen stav podmiňujících infrastruktur, zejména kanalizace;
3. v jakém stadiu realizace se nacházejí naše předložené návrhy z roku 2009.

Výstavba hospůdky na fotbalovém hřišti v Lužkovicích

Každý z občanů Lužkovic a Želechovic ví, jaké katastrofální následky měla pro obě obce povodeň z konce června 1987.

Kromě velkých materiálních škod, které utrpěly jednotlivé domácnosti, bylo taktéž silně poškozeno fotbalové hřiště v Lužkovicích s kabinami, v nichž bylo poničeno veškeré vnitřní vybavení. Voda sahala ve zděné části kabin až po okna, dřevěné kabiny nápor vody nevydržely a daly se do pohybu. Po opadnutí vody zaujaly polohu pravého úhlu ke zděným kabinám. Sloužily jako zázemí fotbalistům již od roku 1944, nakonec však jediným řešením byla jejich likvidace. Nezměrným pracovním úsilím fotbalistů, příznivců a fanoušků kopané Lužkovic a Želechovic se podařilo nemožné - uvést hřiště a kabiny do takového stavu, že bylo možné zahájit podzimní fotbalovou sezónu 1987. Všem, kteří tehdy pomohli, patří velký dík.

Bývalo dobrým zvykem, že po fotbale se šlo vítězství, ale i porážka zapít do místního hostince Jednoty ("U Ptáčků"). Občerstvení na hřišti probíhalo tím způsobem, že se v hospodě nakoupily bedny piv a sodovek a dále nějaké tyčinky, brambůrky atd., a ty se během zápasu prodávaly divákům (na konci 80-tých let to bylo v dřevěné boudě před kabinami, která stojí dnes před toaletami zděných kabin). Tento stav trval zhruba do poloviny roku 1989, kdy bylo započato s výstavbou zděné přístavby (kolaudována 3/1990),

kteřá vlastně měla nahradit zničené dřevěné kabiny. Tato přístavba měla být vlastně jakousi klubovnou, kde by se konaly schůze fotbalového klubu a kde by se dále mohli sdružovat příznivci a fanoušci. K tomu, že se nakonec stala tato přístavba hospůdkou přispělo to, že od podzimu roku 1990 přestal fungovat jediný hostinec Jednoty v obci na návsi. Z počátku byl provoz hospůdky živelný, tak jako všechno porevoluční nadšení. Otevírací doba byla podle potřeby zákazníků a ti měli potřebu pořád, takže se někdy končilo i nad ránem. Prvním hospodským byl Milan Šebesta, který v této roli působil něco málo přes rok. Otevírací doba byla tehdy v pracovní dny odpoledne (asi kolem 15. hodiny) o víkendech i dopoledne. Asi od roku 1991 fotbalový klub hospůdku pronajímal různým nájemcům (pan Schreiber, Jurčák a.j.). Po M. Šebestovi se stal hospodským Milan Otěpka, který zde vydržel asi do roku 1997. Od tohoto roku až nyní má hospůdku v nájmu Petr Pastyřík, který je zároveň vynikajícím fotbalistou místního FK Lužkovice.

Na závěr je potřeba říci, že místnost hospůdky "Sportklub Lužkovice", je nyní jediným společenským prostorem v obci, kde se mohou občané sdružovat v kterékoliv roční době. Konají se zde výroční členské schůze FK Lužkovice, Sboru dobrovolných hasičů Lužkovice, SZLZL a také soutěž v degustaci slivovice, jejíž 20-tý ročník proběhne v únoru. V létě jsou zde pořádány různé společenské akce - na zahrádce hraje k tanci a poslechu živá hudba. Tradicí je také pořádání tanečních zábav FK Lužkovice a SDHL. Fotbalistům a hasičům tedy patří dík

také za to, že přispívají ke kulturnímu životu v naší místní části.

Stav po velké povodni na fotbalovém hřišti - konec června 1987

Pohled na staveniště od Želechovic

Pohled na rozestavěnou přístavbu ze hřiště

Místopis Lužkovic z roku 1907

Tento článek je opsán v původní podobě, to znamená, že dle dnešních pravidel pravopisu je nevyhovující!

Lužkovice: nesprávně Luškovice nebo dokonce Lůžkovice. Peck píše Luškovice, arcidiecéšní katalog Lůžkovice, Volný píše sice Luškovice, ale udává, že osada slula druhdy Lučkovice. Osada však slula původně **Dlužkovice**, jak se píše r. 1408 v knihách půhonných, z čehož vychází, že místní jméno je patronymické, od osobního Dlužek dovozené. Náslovné **D** se časem odsulo.

Ves leží v údolí, na pravém břehu Dřevnice, 9,4 km na východ od Vizovic, těsně při Želechovicích, od nichž je jen Dřevnicí oddělena. U Lužkovic vtéká do Dřevnice potok, který Volný jmenuje **Sibeň***. Část osady, příslušivší druhdy k panství Zlínskému, sluje **Kostelecká ulice**, prostředkem osady tekoucí potok slove dnes **Novinový**. Při domě čís. 34 na povýšeném místě je zahrada, již říkají **na tvrzi**, a majiteli Tvrzovják. Bývala tam druhdy tvrz. Je to prostora okrouhlá, 30 kroků zdělí a tolikéž zšíří, obehnaná se tří stran až 2m hlubokým příkopem a rovněž tak vysokým valem. Na povrchu není zdiva, ale v zemi jsou základy. Nacházejí se tu střepiny hlíněných nádob, železné předměty, popel a j. Ulička ke tvrzi sluje **Zámecká**.

Rozloha obce měří 4,7 km čtverečních, z čehož plodné půdy 453 ha.

Obyvatelstva bylo v r. 1790 ve 52 domech 275, r. 1834 v 61 domech 336, r. 1890 ve 62 domech 382 a r. 1900 v 61 domech 355 duší, z veliké většiny katolíků, z menšiny evangelíků, vesměs Čechů, zemědělců. Lužkovice jsou přifařeny i přiškoleny do Želechovic, kde je i pošta i nádraží. Mají **spolek hasičský**(1891).

Samota: Panský dvůr (také Cecílka zvaný).

Jména tratí: Juré, Hamberky, Chmelnice, Lésky, Noviny, Podhrází, Rybník, Súhrady, Sekyry, Šeřfránice, Újezd, Vratišov. Šeřfránice je trať v údolí mezi Lužkoviciemi a Želechovicemi - pěstoval se tu druhdy šafrán (poloha 254 m nad hladinou mořskou), v trati Chmelnici bývaly druhdy chmelnice.

Lužkovice připomínají se poprvé r. 1407 jako majetek Ješka z Ostraty spolu s osadami Ostratou, Březovou a Veselou. Avšak již r. 1408 píše se Matéska z Dlužkovic, jehož pohoní Jan z Dluhévsí, že mu slíbil za pana Albrechta z Lukova za 40 hř. Matéska z Dlužkovic připomíná se ještě r. 1410, kdy jej pohnala Margreta z Kaňovic, že jí slíbil za peníze, kterých ji plniti nechce. R. 1411 píše se však Mateška ze Želechovic, jehož považujeme zajisté správně za totožného s výše uvedeným Matéskou z Dlužkovic.

R.1437 příslušely Lužkovice již k panství Lukovskému, neboť toho roku daroval je s jinými ještě osadami Albrecht ze Šternberka bratrovi svému Lackovi ze Šternberka. Lack daroval je r. 1448 s dvorem Ondřejovi ze Zástřízl, takže až do r. 1498 tvořily samostatný celek. Toho roku přešly trvale ke statku Zlínskému, ale po čase zpustly a byly pobořeny. Jelikož však se r. 1480 připomínají zase již při Lukově (Albrecht ze Šternberka postoupil toho roku Lukova strýci svému Alšovi ml. ze Šternberka), zdá se nám tato nově vzpomínaná souvaznost s Lukovem pouze simultánní. R. 1493 však tento Aleš ml. ze Šternberka postoupil jich, vyjímaje farní patronát Adamovi ze Stríbra a jeho manželce Johance. ***Byl-li tou dobou Lužkovský patronát, byl v osadě jistě kostel, kterého se před tím nikdy nevzpomíná. Dnes ovšem nevíme ani, kde stával.***

R. 1498 vdova po Adamovi ze Stríbra Johanka z Králové Hory Lužkovice prodala ke Zlínu bratřím Jiřímu a Václavovi Tetourům z Tetova. Od té doby zůstaly při Zlíně, při němž se poprvé připomínají r. 1589, kdy před nedělí provodní (neví se, kterého dne) Bohunka z Žerotína a na Zlíně, druhá manželka Janova z Kunovic, prodala je jako zlínské příslušenství jménem svých dětí z obou manželstev mužových Bohuslavovi Zendlerovi Pačlavskému z Hofa. Kup tento byl vtělen do desk zemských teprve r. 1595. Od té doby viz osudy jejich při statku zlínském, jak budou své doby vypsány v okrese Napajedelském.

Kolem r. 1640 rozmohlo se tu lupičství, v němž se zvláště smutně vyznamenal Lužkovský poddaný Martin Sturnák.

R. 1667 bylo v osadě 16 osedlých, z nichž do r. 1749 udržely rodný grunt pouze dva rody.

Prameny: Václav, Peřinka. Vlastivěda Moravská, II. Místopis, Vizovský okres vyšlo v Brně r. 1907 - nákladem Musejního spolku v Brně.

*Vysvětlivky: * - jedná se o potok Hvozdenský, někdo ho nazývá i jako potok Lážovský.*

Na obrázku jsou vyobrazeny Lužkovice z roku 1907. Je vidět, že náměstí má do dnešní doby zachován svůj původní ráz. Středem obce protéká Novinový potok, který ještě není zatrubněn. Na vrcholku Hamberky zatím není ještě vidět žádná zástavba.

Zpracoval: Radek Knap

Lužkovický zpravodaj vydává Sdružení za zdravé Lužkovice jen pro vnitřní potřebu členů. Redakční rada: Evžen Babík, Jan Kalenda, Radek Knap, Zbyněk Štander, František Vodička, Ivan Havlíček.

Kontakt: szz@seznam.cz